

vui vẻ và chuốc rượu cho nhau. Nga ngượng đỏ bừng mặt, cô trợn mắt hỏi:

- Anh Bình! Cái Duyên đâu mà không ăn cơm.

Bình khi khi cười:

- Cô ấy ăn xong và đi đâu ấy, anh không biết.

Nga tức giận nhìn xoáy vào cái thân hình phốp pháp và gương mặt phì phì đỏ bừng của người đàn bà kia. Chị ta cúi gầm mặt chờ đến khi Nga quay ngoắt đi mới dám ngẩng đầu lên. Nga đi như chạy tìm Duyên khắp xóm, mãi thấy Duyên ở nhà bà thím, Nga cầm tay Duyên kéo xềnh xệch về nhà nhìn đôi mắt Duyên đỏ hoe cô đã hiểu cả. Cô chỉ trích Duyên:

- Cái cảnh như thế mà mày để được à. Mày cứ nín nhịn thì mày mất chồng như chơi, khóc thì có tác dụng gì. Mày đi về tao sẽ cho con mẹ kia một trận.

Vừa về đến nhà, mặt Nga danh lại, cô chỉ tay vào mặt chị Đào miệng san sát:

- Này chị kia! Tôi không hiểu chị quan hệ với anh Bình như thế nào nhưng lại ngồi "kề đùi, kề vế" với chồng của người khác mà chị không biết ngượng à. Chị nhiều tuổi hơn chúng tôi, chắc chị phải hiểu cái luân thường đạo lý chứ.

Chị Đào đỏ mặt thấy dáng điệu hung hăng,

đánh đá của Nga. Chị ta hơi chột dạ đưa mắt nhìn Bình như cầu cứu. Bình gật đầu ra hiệu yên tâm rồi hắng giọng lên tiếng:

- Chúng tôi ngồi ăn cơm có chuyện gì đâu mà cô làm rối lên.

Nga bĩu môi vẻ khinh bạc:

- Anh nhìn vợ anh đây này, không có chuyện gì mà lại nó bỏ dở chừng bữa cơm, mắt thì đỏ hoe đây hay sao. Tôi không thể hiểu các người nữa.

Rồi cô quay sang Duyên:

- Duyên ạ! Mà phải cứng rắn lên đừng để người ta bắt nạt. Mà cứ cam chịu như thế này thì người ta cướp chồng mà lúc nào không biết.

Nói cho một hơi dài, Nga ấn Duyên ngồi xuống giường.

- Bây giờ mà phải ăn cơm tiếp đi, không việc gì phải nhịn.

Duyên cố nhồm dậy khỏi giường nhưng Nga đã ấn mạnh vai Duyên và cùng ngồi xuống giường đối diện với hai người kia. Nga nói giọng hùng hồn vẻ chọc tức:

- Chúng mình cùng ăn cho vui.

Rồi Nga tỉnh bơ như không, nét mặt tròn trĩnh và ánh mắt tinh nhanh liếc xéo nhìn Đào. Cô xới

cơm, gấp thức ăn cho Duyên, cô lờ họ đi như không có ai. Đến lúc này Đào có vẻ ngượng, cúi thủ đứng dậy, miệng ấp úng.

- Các... cô ăn sau.. tôi xin phép.

Nga dẫu môi:

- Xin bà chị cứ tự nhiên cho.

Thấy vậy Bình cũng đứng dậy luôn. Chỉ còn lại hai người, lúc này trong lòng Duyên đã thư thái, bao nỗi uất ức đã tan biết hết, cô lắng nghe những câu chuyện dí dỏm mà Nga đang kể. Ăn xong Duyên nhìn quanh nhà, cả hai người đã dẫn nhau đi đâu mất. Nga dăm dăm nhìn Duyên:

- Mình nói thật. Duyên phải cứng rắn lên dứt khoát với họ, chứ cứ kiểu này: "già nhân nghĩa, non vợ chồng" là hỏng mà cậu là người phải hứng chịu đấy.

Thế rồi cả buổi hôm ấy, họ chuyện trò tâm sự cùng nhau. Đôi bạn thân nhau từ nhỏ, thỉnh thoảng mới có dịp gặp nhau. Thấy cảnh trái ngang của bạn, Nga không thể chịu được chỉ thấy thương cô bạn của mình: hiền lành quá nên chịu thiệt thòi. Nga chia tay bạn nhưng không quên dặn Duyên:

- Phải cứng rắn lên kẻo họ bắt nạt.

Chuyện tưởng thoáng chút giận hờn, buồn

chán rồi sẽ qua đi. Ai có thể ngờ rằng sau này còn bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra.

Từ lúc Nga về, Duyên thoáng lo âu. Những đêm trắng sâu thăm thẳm càng khiến Duyên thêm lo lắng và khắc khoải...

Mấy ngày gần đây, lác đác có vài người đến hỏi thăm Bình để đòi tiền. Họ chìa giấy nợ có chữ ký của Bình. Duyên ngỡ ngàng, đầu óc cô choáng váng, điều gì xảy ra sau tờ giấy nợ này? Duyên cứ mong ngóng chồng về để hỏi cho ra lẽ. Chỉ sau mấy ngày người cô gầy rộc, đôi mắt thâm quầng, sâu thẳm.

Một tháng nữa trôi đi, tới một buổi chiều, Bình về nhà dáng mệt mỏi, nước da xanh, phảng phất nét buồn. Hai đứa con thấy bố về, chúng sán lại ôm chặt lấy bố. Duyên chưa kịp hỏi thăm chồng thì một tốp người đã xông đến tận cửa. Họ chìa giấy nợ ra, kẻ quát, người kêu. Chẳng ai bảo ai, tất cả như cơn lốc. Mạnh ai người ấy bê: ti vi, giường tủ, xa lông lần lượt theo con nợ. Duyên như hóa đá, cô tròn mắt, trơ trơ nhìn vào khoảng không vô định, đầu cô muốn bung ra. Đôi chân như muốn khuy xuống. Toàn thân rã rời đau xót, cô đau đau nhìn, bất lực...

Trời tối dần, cái chiếu trải dài trên đất dặt dậm cơn ngội lạnh. Hai đứa con ngồi vào mâm

cơm vừa ăn vừa húp sùm sụp. Cái đói làm cho chúng quên đi những chuyện vừa mới xảy ra. Duyên ngồi đó, nước mắt lưng tròng. Cô nói giọng ảm ức:

- Anh làm gì mà để đến nông nỗi này?

Bình trợn mắt nhìn vợ:

- Tôi và chị Đào buôn chung, chẳng may như vậy. Người ta là người tử tế đứng đắn chứ không phải là...

Duyên hét lên, ngắt lời chồng:

- Thế chị ta đâu mà không ra giải quyết. Anh biết buôn bán gì mà chung với đặng.

Bình ấp úng... đôi mắt lơ đãng nhìn xa. Hình như anh ta quên sự việc vừa mới xảy ra, quên cả sự xót xa đau đớn của vợ...

Chuyện lỡ rồi, vợ chồng Duyên đâu có biết trong cái dáng vẻ dài các phong lưu kia là một món nợ khổng lồ. Vợ được Bình, coi như một "quí nhân phù trợ" Đào chịu khó cung chiêu chú em kết nghĩa, may cho Bình những bộ quần áo đúng mốt, ăn nghỉ ở khách sạn sang trọng. Từ một anh lính vừa bước ra khỏi rừng, về nhà gặp bao điều khó khăn trăm trở. Giờ lại gặp bà chị như tưới mát tâm hồn anh. Rồi ẩn trong lớp quần xa tanh mát rượi kia là cặp đùi nóng rần rật của tuổi hồi xuân, cái

nóng đã lan toả sang Bình như một môi lửa bùng cháy thiêu trụi cả hạnh phúc mà họ đã dày công vun đắp nên. Chị ta đã khoác trên người Bình niềm khoái lạc mà anh ta chưa bao giờ được hưởng. Nó đưa Bình đến một thế giới kỳ lạ, huyền ảo, chơi vơi. Anh đã trở thành tên nô lệ của ái tình mù quáng. "Thần ái tình" lệnh điều gì anh ta đều ngoan ngoãn làm theo: vay tiền vàng thế chấp cả nhà để lấy tiền làm vốn. Tưởng rằng "Một vốn, bốn lời" cầm chắc trong tay... Vậy mà nó như bong bóng xà phòng. Giờ nghe vợ hỏi, Bình giật mình, mặt đỏ lựng rồi cơn khùng, cơn sĩ nổi lên:

- Cô biết gì mà dính vào việc của người ta?

Nghe câu nói thô thiển của chồng. Cổ Duyên như nghẹn lại cố nén trong lời nói:

- Anh Bình ơi! Bây giờ anh định giải quyết ra sao?

Mắt Bình vằn đỏ, hấn đấm mạnh xuống bàn rồi quát to:

- Có vay, có trả, người ta có chết thì chết ở sông ở biển chứ không chết ở cái ao tù này đâu, cô đúng là loại người chẳng hiểu gì cả.

Duyên gằn như chao đảo, những giọt nước mắt uất hận trào ra. Bình hần học hỏi vợ:

- Tiền tiết kiệm đâu? đưa tôi vay!

Duyên rên rĩ:

- Trời ơi! Ông định bòn rút đến đồng tiền cuối cùng của mẹ con tôi hay sao?

Rồi cô trừng mắt nhìn chồng:

- Không thể thế được.

Bình đứng lên túm lấy bộ tóc dài đen mượt của vợ, xoắn lại rồi dang tay tát thật mạnh vào má vợ làm cho làn da mịn màng hằn những ngón tay tím bầm. Anh ta lục tủ quần áo ném lung tung trên nền đất. Chỉ một lát sau anh ta tìm thấy cái hộp, 7 chỉ vàng đã nằm gọn trong tay. Duyên giằng lại, Bình giật tung áo vợ, ném xuống đất, lộ tấm thân trắng nõn nà. Duyên khẽ co người lại. Bình hung hãn đẩy Duyên ra khỏi cửa. Hai đứa trẻ khóc thét gọi: Mẹ ơi!

Đôi mắt Duyên nẩy lửa, cô giật mạnh then sắt cài cửa, cầm lăm lăm trong tay, mái tóc được hất gọn ra đằng sau, vẻ nhẫn nhịn cam chịu không còn nữa, chỉ có đôi môi hơi bĩu ra khinh bạc và thách thức:

- Hãy cút đi.

Thấy vợ đột ngột phản ứng, đôi mắt sáng rực uất hận. Bình chột dạ. Lát sau, trấn tĩnh lại anh ta cười khẩy:

- Nhà đã thế chấp cho Nhà nước rồi có còn đâu mà đuổi.

Cái then của từ từ trượt khỏi tay Duyên. Cô thần thờ rồi ngơ ngác như kẻ mất hồn. Mắt cô nổ tung những bông hoa cà hoa cải xanh xanh, đỏ đỏ chập chờn trước mắt cô, ngôi nhà như chao đảo. Người cô đổ sụp, miệng thốt lên:

- Trời ơi! Tôi tệ đến như thế này ư!

Duyên sững sờ nhìn vào khoảng không, đôi vai rung rung. Nỗi đau cứ thấm dần, thấm dần làm thắt con tim đang nhức nhối. Tâm hồn cô tan nát trước sự thật phũ phàng trở nên câm lặng. Mắt cô cay xè, những âm thanh khiến lòng Duyên nhói buốt.

Giờ đây, khoảng trời bao la, phẳng lặng ấy đưa chân Duyên đi chậm rãi.. chậm rãi tới bên bờ sông Châu Giang để tìm cội vĩnh hằng...

Trời về khuya, sương đêm thấm lạnh. Duyên bước lên lối mòn. Mắt cô đăm đăm nhìn bầu trời. Một vì sao lấp lánh. Đó là ngôi sao duy nhất còn lại trên bầu trời vào một đêm cuối năm.

Duyên bước đi như một kẻ vô hồn, cô đơn. Bao kỷ niệm từ quá khứ trôi dạt, dần vạt trôi thúc cô trong đêm Giao thừa sôi động. Bao cặp trai gái lướt qua rồi xa dần, chỉ còn lại Duyên một mình tha thẩn. Trước mắt cô, dòng sông Châu Giang phẳng lặng. Chỉ có làn gió mơn mướt, vuốt ve khiến lòng

Duyên thêm tê tái. Cô lần theo bờ cát rồi thả đôi chân mịn trắng của mình vào dòng nước biếc. Cho đến khi nước ngập ngang mình, tai Duyên ù đi, tâm hồn vô định. Bỗng một tiếng khóc ré lên, bản năng người mẹ làm cô bừng tỉnh. Cô ngược nhìn lên bờ. Tất cả vẫn thăm thẳm trong bầu trời tối đen. Tiếng khóc của con vang bên tai Duyên: Mẹ ơi! Mẹ ơi! Nỗi buồn da diết làm cổ họng cô nghẹn lại. Cô vội vàng ngẩng lên đưa tay quệt ngang đôi mắt dầm lệ. Đau đớn và chán nản tràn ngập tâm hồn Duyên. Cô úp mặt vào hai bàn tay mà khóc. Chưa bao giờ cô đau đớn như lúc này. Bây giờ chính là lúc cô dứt nợ với hôn nhân, với cuộc đời. Thế nhưng tiếng gọi thảm thiết của hai con đầu đây làm cho lòng Duyên như bị vò xé. Hình như trong bóng đêm, hai đứa trẻ đang lang thang tìm mẹ. Lẽ nào người mẹ cất đi tình mẫu tử. Ôi quả là ích kỷ và mù quáng. Tiếng gọi của những đứa con đã kéo Duyên khỏi tay thần chết. Duyên bước lên bờ lúc nào không hay. Cô ngã vật bên bờ cỏ. Thảng thốt gọi tên con:

- Vinh ơi! Lệ ơi!

Hai dòng nước mắt chảy tràn trên gò má, tiếng khóc bật lên tức tưởi. Cô hét lên:

- Tại sao! Tại sao như thế.

Trước mắt cô, hình ảnh hai đứa con đang nhí nhảnh vui tươi chọt nháo nhác tìm kiếm mẹ. Tiếng gọi "mẹ ơi" văng vẳng bên tai khiến lòng Duyên thất lại. Chồng cô đã bỏ đi. Cô tìm đến côi vĩnh hằng. Vết đau này sẽ in đậm trí nhớ của hai đứa trẻ bơ vơ. Biết bao giờ mới khoả lấp đi hững hốt trong cuộc đời của trẻ bởi chúng như những trang giấy trắng. Hết nghĩ đến con lại nghĩ đến mình, lòng Duyên trống trải cô đơn, nỗi buồn càng sâu lắng. Đôi chân Duyên cứ bước, lòng chơi vơi, cô giơ tay vẫy tìm con và bước đi như kẻ vô hồn. Gió từ sông Châu mát dịu thoảng tiếng lạnh lót gọi: "Mẹ ơi!" làm cô bừng tỉnh.

- Không! Mình phải sống, không phải cho ta mà cho hai đứa trẻ, tình mẫu tử hẳn rồi sẽ san lấp mọi nỗi khổ đau. Hạnh phúc trong đời mình là hai đứa trẻ, mình phải sống.

Cô đứng lên lặng nhìn dòng sông Châu lấp lánh trong đêm rồi lẩm bẫm một câu gì đó như trút gánh nặng xuống dòng sông phẳng lặng ấy. Bầu trời vẫn đen thẫm, vẫn một vì sao đêm. Ngôi sao cô đơn đang toả sáng.

*

* *

Những sự kiện vừa qua đã lảng đi. Duyên bình thản trước cuộc đời. Hằng ngày cô vẫn lên lớp, giảng bài cho bọn trẻ, nhìn thấy những đôi mắt đen láy, chăm chú nghe Duyên giảng bài, những tiếng chào ríu rít làm cho lòng cô thêm ấm lại. Có hôm cô ốm phải nghỉ dạy, nhà trường phân công cô giáo khác dạy thay. Cả lớp cứ láo nháo như cái chợ, hết giờ học cả lớp ào đến thăm cô giáo. Có đứa mua cây mía, có đứa mua vài quả cam hoặc vài cái bánh nướng đến biếu cô. Duyên cảm động với tấm lòng của trẻ thơ. Cô nhẹ nhàng, khẽ bảo:

- Cô không ăn được đâu, các em ăn đi.

Vậy là lũ trẻ ngày thơ ngồi chén sạch những thứ mang biếu cô giáo. Thường thì cô dạy thêm cho các em học sinh kém ở nhà rồi nấu cơm cho các em ăn luôn. Không khí thầy trò thật gần gũi. Đầu năm phụ huynh cứ nhằm xin con vào lớp cô chủ nhiệm. Điều này làm một số cô giáo trong trường phật ý nhưng dù sao họ cũng phải công nhận Duyên là cô giáo dạy toán tốt lại có trách nhiệm, thương học sinh như con nên cô được phụ huynh và học sinh quý mến. Lớp cô chủ nhiệm năm nào cũng đạt lớp tiên tiến. Ban giám hiệu đặt lòng tin ở Duyên. Vậy mà chính Bình, một người chồng tha hoá muốn phá đi niềm tin ấy. Sau khi đi buôn bán cùng chị Đào.

Anh sợ Duyên đi dạy học quen biết được nhiều người. Mối quan hệ bất chính của anh và chị Đào sẽ bị lộ, vì thế Bình nhất định bắt Duyên nghỉ dạy xin về mất sức. Duyên không chịu bởi nghề dạy học là nghề mà Duyên gắn bó và yêu nghề tha thiết, hơn nữa mẹ Duyên và thầy giáo Thịnh là người vun đắp cho Duyên nghề dạy học. Vậy Duyên phải làm tốt điều ước muốn của mẹ cô và thầy Thịnh. Đời cô đã gắn bó với nghề dạy học, cô không thể bỏ được. Điều đó là cho Bình tức tối. Lần này anh lại gây sự bắt Duyên làm theo ý của mình. Anh gầm lên:

- Cô phải xin nghỉ dạy ngay, ở nhà để chăm con.

Duyên lắc đầu:

- Nghề này anh đâu có cho tôi mà bắt tôi bỏ được.

Cô dần lời nói:

- Tôi yêu nghề dạy học và không bao giờ bỏ nghề.

Bình đỏ mặt, vịn tay Duyên:

- Cô còn cố bám lấy thằng hiệu trưởng chứ gì?

Duyên vùng mạnh tay, vừa đẩy Bình ra nói giọng dứt khoát:

- Tôi chỉ yêu nghề và chẳng bám ai cả, đừng chờ tôi bỏ nghề dạy học.

Biết không làm cho Duyên thay đổi ý định, anh ta ra đường chửi Duyên toáng lên, hòng làm cho Duyên xấu hổ. Nhưng không, cô điềm nhiên

đạp xe đi chỗ khác. Tức mà không làm gì được, Bình theo lời rủ rê của Đào đi buôn bán khắp nơi và đi biển biệt không hề nghĩ tới vợ con. Duyên chủ động nuôi con, ngoài tiền lương ra, cô còn nhận hàng về may thêm. Nhưng com cướp được bảy chỉ vàng thì Bình đã trán và mang đi hết rồi. Duyên buồn bã nghĩ đến món nợ Bình thế chấp nhà. Sắp hết hạn, lấy tiền đâu ra mà trả nợ. Nếu không có trả nợ, ngân hàng thu lại nhà, mẹ con sẽ sống sao đây. Bao điều băn khoăn lo lắng làm cho đôi mắt Duyên đượm buồn. Nhiều lúc Duyên cảm thấy cô đơn, một mình xoay xở không biết nói cùng ai. Nhiều đêm, cô ôm con mà ngậm ngùi khóc. Chỉ những lúc này mới là của riêng mình và cô hiểu rằng chỉ có mình mới đem đến cuộc sống cho các con. Bình bây giờ thật xa lạ với cô. Anh ta đã quên đi trách nhiệm của một người chồng, người cha để chạy theo thế lực của đồng tiền, của sự đam mê dục vọng.

16.

Một ngôi nhà mái bằng dàu tiên đặt trên đất của thị trấn Đanh. Trang trí nội thất tuy chưa thật sang trọng, vườn tược chưa thành khuôn viên nhưng ở thời điểm này cũng là một mục tiêu đáng quan tâm của mọi người trong thị trấn. Ngôi nhà đó của vợ chồng Đào. Ở đây họ gần như quên mất tên ông Thang. Ông cao ngồng, lù khù, chân dài hơn thân làm cho dáng đi nhiều lúc như liêu xiêu. Nhìn bề ngoài ai cũng đoán ông xấp xỉ tuổi 70, thực tình mới gần 60. Có lẽ cái nước da đen, vói gương mặt gồ ghề đã làm ông già đi hàng

chục tuổi. Còn Đào đã ngoại tứ tuần nhưng còn phây phây như con gái. Nhiều cô con gái chưa ăn đứt nổi Đào bởi nước da và cách trưng diện.

Ngay hai cô con gái lớn đã đi lấy chồng, có đâu được như Đào. Chúng giống bố nước da nhưng khuôn mặt thì mỗi đứa một vẻ. Ấy vậy mà trai làng cũng bê đi hết vì cái gia sản triệu phú ở thị trấn là mục tiêu của họ. Lại còn cậu Hoàn được mẹ cưng chiều bởi nó là út lại giống mẹ như lột. Từ nước da trắng trẻo, cái dáng phốp pháp chẳng sai một li. Biết điểm đó, cậu Hoàn muốn gì Đào cũng thuận cho luôn. Học thì dốt, cuối năm báo đúp ở lại lớp. Nhưng đầu năm nó đã ngồi lù lù ở lớp trên. Cứ như vậy tiền mẹ nó rải cho đến khi vào được trường Đại học mới thôi. Của đáng tội việc buôn chuyến của Đào cũng lãi khá nên đã xây thêm tầng hai. Từ lúc ông bà chủ lò tức bố mẹ Đào mất thì Đào cũng không mở lò sành nữa mà đi buôn chuyến cát hàng của các lò khác cho đỡ vất vả. Đào không tiếc gì con, vừa đi học Đại học Đào mua cho nó cái xe Dream. Mấy tháng sau lại một cái máy điện thoại di động. Giảng viên trong trường còn chưa có máy điện thoại để dùng vậy mà sinh viên Hoàn đã có máy điện thoại di động. Có xe máy là

phương tiện cho nó bỏ học đi chơi giao du khắp nơi. Chàng sinh viên Hoàn này cũng là một mục tiêu cho các sinh viên nữ bám theo. Một tháng đôi lần nó về nhà tiên, mỗi tháng mất triệu hơn triệu ngót với nó. Vậy mà Đào cứ khờ khờ cười với con. Ông Thang nhiều lúc cần nhằn vợ:

- Bà cứ chiều nó rồi có lúc sẽ mang họa vào thân.

Đào cau mặt miệng ráo hoảnh:

- Ông chỉ được cái độc mồm, mà tiền của ông đâu mà ông lảm chuyện.

Thấy vợ nói to, ông lại lạng thình rồi rảo bước quay đi...

Mới ngày nào ông còn là anh chàng thợ thổ cao to, đẹp trai, hiền lành, chịu khó chuyên đi lấy đất sét về cho bà chủ làm hàng sành. Anh đã lọt vào mắt con gái bà chủ lò. Cuối cùng cá đã cắn câu và anh đã trở thành con rể bà chủ lò gốm. Cô Đào có chữa, chỉ sáu tháng mười lăm ngày đã đẻ ra một cô con gái. Đúng là chuột sa chĩnh gạo. Từ ngày lấy con gái bà chủ, anh Thang như người hậu sản, ngày một gầy mòn như que sậy, lúc nào cũng cóm ra cóm róm. Vợ quát to một cái là lạng phắc hơn học trò sợ cô giáo. Bà chủ đã giao cho cô con gái đi buôn chuyến chở hàng sành đi bán theo những mối

hàng bà đã đặt sẵn. Đào cứ đi dăm bữa nửa tháng mới về một lần. Anh Thang ở nhà nuôi con thay vợ, chịu đựng dần rồi cũng quen đi. Ngày qua tháng lại cho tới lúc cả ba đứa khôn lớn. Anh chị đã già đi theo năm tháng. Một hôm thằng Hoàn về, nó dẫn theo một người đàn ông trạc trung tuổi, vẻ anh chị. Anh ta bảo Đào:

- Con bà xô vào xe tôi làm bố tôi phải nằm viện, hiện ông đang bất tỉnh không rõ sống chết ra sao, còn xe lại hỏng, bà liệu thế nào đây?

Đào tái mặt nhìn con, thằng Hoàn cúi đầu:

- Đúng như vậy mẹ ạ.

Chị đành xuýt xoa:

- Vậy thế anh để tôi thu xếp lên thăm cụ ạ.

Người đàn ông kia xua tay:

- Không cần! Bà đưa tiền để tôi lên chữa chạy đã, lúc nào rồi bà lên cũng được.

Đào nói giọng run run:

- Ông cụ liệu có sao không? Bây giờ tôi đưa chú bao nhiêu?

Người đàn ông kia liếc nhìn thằng Hoàn rồi nói chậm rãi:

- Bà cứ đưa tạm cho tôi chục triệu tôi lo thuốc thang trước đã.

Đào vội đi vào nhà lấy ra mười triệu đưa cho anh ta. Anh ta điềm nhiên cầm vội tiền đút vào túi. Hoàn tần ngần nhìn mẹ nó nói giọng van xin:

- Mẹ ơi, mẹ cho con hai triệu con sửa cái xe để con đi chứ bây giờ con lấy xe đâu mà đi học.

Thấy con nói vậy Đào lại vào mở tủ lấy cho con hai triệu. Cầm tiền trong tay, hai đứa dẫn nhau đi thẳng ra ngõ. Chợt Đào giật giọng gọi Hoàn:

- Thế điện thoại đâu hả con?

Nó vừa đi vừa ngoái lại nói:

- Con để trên trường mẹ ạ.

Nói dứt lời nó lại đi thật nhanh như bị ma đuổi không kịp chào ai. Ông Thang từ trong nhà đi ra lác đầu nói:

- Kiểu này nó còn sinh lăm tạt nữa cơ đấy, bà không hỏi cho rõ ràng mà sao bà đã cho nó tiền ngay như thế. Mà dạo này tôi thấy nó gầy và xanh lăm, hay lại đi vào con đường nghiện hút thì hỏng.

Nghe đến đấy Đào quát to:

- Ông chỉ muốn cho nó hư hỏng thôi, nuôi thì không nuôi, dạy thì không dạy, làm thì không đủ đồ vào mồm còn cứ quang quác dạy khôn suốt ngày.

Đào to mồm quát chồng như vậy làm ông giật mình, nhưng chính chị cũng giật mình. Cứ nghĩ

đến đôi mắt lác lơ lác lác của người thanh niên kia, nếu xe hỏng thì điện thoại di động phải mang theo chứ. Tại sao nó lại để ở trường, chị thấy nghi ngờ. Hôm sau chị bèn lẳng lặng đi đến trường tìm con. Khi hỏi đến tai nạn mà con chị gây ra, mấy đứa bạn học cùng phòng ngơ ngác, láo nháo:

- Thưa bác làm gì có chuyện ấy, có tai nạn nào đâu ạ, xe của bạn ấy có sao đâu. Nhưng mà bạn ấy bỏ học đi đâu từ hôm qua bác ạ.

Một đứa nói chen ngang:

- Nó bảo nó cho ai mượn xe ấy bác ạ

Đào lẳng người nhìn lên giường con, nó đi đâu bạn bè không biết. Chuyện gì đã xảy ra với nó. Ruột gan chị như lửa đốt, vừa lo sợ một cái gì đó đã xảy ra với con trai bà. Thế rồi chị cứ chờ mãi đến ngày thứ hai cũng không thấy nó về, chị đành phải dặn mấy đứa bạn cùng phòng:

- Bạn Hoàn có về, các cháu dặn nó về nhà ngay các cháu nhé.

Đào ra về với nỗi lòng nặng trĩu, có thật con chị đã hư hỏng không? Nhưng chị còn tin nó như tin chính bản thân mình. Chị về nhà như không có chuyện gì xảy ra khi ở Hà Nội thăm con. Lần này, chị càng mong, càng mất. Đi chuyển hàng lên Sơn

La, Lào Cai hàng tháng trời mà vẫn không thấy tắm hơi thằng Hoàn đâu. Chị thấy chột dạ và bắt đầu lo lắng. Ít lâu sau nó thất thểu về nhà, quần áo lem nhem, nét mặt phờ phạc, gầy và xanh. Đào thấy con về mừng rỡ vội ôm chầm lấy con, khẽ vuốt lên bộ quần áo tã tượi của nó mà lòng xót xa. chị bắt nó đi tắm, thay quần áo, rồi sai chồng:

- Ông đi mua thứ gì cho con nó bồi dưỡng đi. -
Rồi Đào quay lại phía Hoàn, thấy con chùng chình chưa đi tắm, chị lại giục con:

- Đi tắm cho người sạch sẽ rồi ăn cơm đi con.

Hoàn tần ngần đi tắm nhưng chỉ loáng cái đã thấy nó thay quần áo rồi ra luôn. Đào cần nhằn con:

- Chỉ có mỗi việc đi tắm mà cũng lười quá thôi.

Hoàn chẳng nói chẳng rằng, nó lên gác nằm. Cơm nước nấu đã xong, ông Thang lọm khọm bê lên nhà. Đào chậm rãi đi lên gác gọi con. Vừa đẩy cửa vào chị thấy nó ngáp ngấn ngáp dài, dụi mắt như người bị mất ngủ. Ăn xong nó vội bảo mẹ:

- Con đi ra ngoài này một lúc.

Nó vừa đi khỏi Đào cần nhằn chồng:

- Đấy ông xem, nó có đến nổi nào đâu mà ông cứ bảo nó hư hỏng.

Chợt có tiếng gọi ngoài cửa, Đào vội chạy ra. Cô Hạnh hàng xóm nói thì thầm:

- Chị có tiền cho tôi vay một trăm ngàn cho cháu nó nộp tiền học.

Đào nhanh nhẩu:

- Có đấy, cô cứ vào đây

Rồi Đào rót nước mời cô Hạnh:

- Cô cứ mời chén nước đã

Đào tuy to phốp pháp nhưng nhanh nhẹn.

Vừa vào phòng mở tủ lấy tiền nhưng nhìn tập tiền hơi khác Đào đếm lại. Một triệu còn tám trăm ngàn. Đào sững sốt, chẳng lẽ... nhưng sợ khách chờ lâu, Đào vội lấy tiền đưa cho bạn. Chờ cô hàng xóm đi khuất, Đào mới réo to:

- Ông Thang đâu rồi!

Ông Thang đang ở ngoài sân vội lập cập đi vào. Ông khẽ hỏi:

- Có chuyện gì mà bà hét to thế.

Đào mặt đỏ lựng, kéo ông vào trước tủ rồi chỉ vào hộp tiền:

- Sao bây giờ ông lại đổ đốn thế này.

Ông Thang ngạc nhiên mặt đỏ lên nói như gắt:

- Tôi đổ đốn thế nào?

Đào gầm lên làm đôi bông tai cứ rung rung,

khuôn mặt đỏ lựng phì ra như chiếc coi đựng trầu rồi quát to:

- Đây này!

Rồi Đào ném tập tiền xuống trước mặt chồng:

- Một triệu mà bây giờ còn có tám trăm, ông lấy đi làm gì, cho con nào?

Ông Thang trợn mắt, đôi mắt càng lõm sâu, ông gầm lên:

- Tôi mà lại làm trò đốn mặt ấy à.

Chị ta quát lại:

- Thế không ông thì ai vào đây.

Ông Thang tức giận, người cứ run lên. Cơn đốn đau đến tột cùng đã làm cho dáng lòng không của ông chột dướn lên, giờ bàn tay chai sạn định tát vào mặt vợ. Nhưng vừa giờ tay lên, bàn tay trắng mồm mĩm đeo đầy vàng đã vạy cho ông một cái làm ông liêu xiêu xuýt ngã. Ông lão đảo đi ra ngoài ngõ nét mặt đăm chiêu chứa bao nhiêu đau đớn không sao nói ra được. Ông sống trong câm lặng và hiểu được mình đang là một kẻ vô dụng bất tài, một kẻ sống thừa, một cái gai trong mắt người vợ giàu có của mình.

Thằng Hoàn đã về hàng tuần mà không thấy nó đi. Một hôm Đào lại mất hai trăm ngàn. Lần

này chị ta không nói nhiều mà giấu chòm chìa khoá đi một chỗ khác và cố rình xem sao. Mấy hôm sau chị đã bắt gặp kẻ trộm... Thằng Hoàn giờ rữa ra như tàu lá chuối nằm sểu rớt, sểu rã trong phòng. Đào giật mình chạy lại hoảng hốt kêu lên:

- Trời ơi thằng Hoàn, con tôi làm sao thế này.

Rồi chị kêu chồng, kêu hàng xóm đưa gấp thằng Hoàn vào bệnh viện. May y bác sỹ kịp thời cấp cứu. Cuối cùng mới té ra: cậu ấm nhà Đào đã lên cơn nghiện. Chị thở phào cầu trời khấn phật cho cậu ấm bình yên. Hôm sau xuất viện Đào đưa con về nhà. Lúc ấy mới biết nó phá của chị nhiều lắm: xe máy, điện thoại, tiền và cả cái vụ đâm xe Đào cũng mất hơn mười triệu nhưng Đào bấm bụng làm thinh. Qua sự việc này thằng con quý tử mới báo tin nó đã bị đuổi học. Chị đành ngậm bồ hòn làm ngọt và quyết tâm cai nghiện cho con. Chị bảo chồng khoá nó trên tầng hai. Trước khi đi chuyển hàng, chị dặn chồng phải chăm nó. Vì nó mới ốm dậy nên phải cho nó ăn ngày ba bữa, khoá cửa lại không cho đi đâu. Chị còn dặn dò con trai:

- Con chịu khó cai nghiện đi, mỗi ngày mẹ vẫn cho con ba mươi ngàn đồng. Con tiết kiệm cất đi xem được bao nhiêu. Khi nào con khỏi mẹ lại đưa

con lên trường. Bây giờ mẹ phải đi chuyến hàng xuống Hải Hậu đây.

Nói chưa dứt thì đã có tiếng còi xe pinpin ngoài cổng. Bình lững thững bước vào nhà. Thấy Bình, Đào ríu rít hẳn lên cứ "chú chú, chị chị" ngọt như mía lùi, nét mặt tươi roi rói. Một lát sau Đào đã thay bộ đồ màu mỡ gà, mịn màng ôm sát tấm thân hơi đầy đà rồi khẽ xốc quai túi lên vai bước vội theo Bình lên xe...

Cứ đi rồi về, chuyến ngược chuyến xuôi kể từ khi Đào mở chiến dịch cai nghiện cho con đến giờ đã gần một năm. Ông Thang đều đều mỗi ngày cung cấp và giao tận tay cho Hoàn ba mươi ngàn đồng. Hôm nay xe vừa về đến nhà bà đã vội bê thau nước rồi nói nhẹ như rót vào tai Bình:

- Chú Bình rửa mặt đi cho mát

Bình lững thững đi ra rửa mặt. Đào khẽ phủ bụi trên vai áo Bình, chờ Bình rửa mặt xong, bê thau nước đổ đi rồi vội vã lên thăm con trai. Thằng Hoàn mở cặp mắt lơ dờ nhìn mẹ, nó cau có:

- Ở nhà với ông "khốt" chán lắm, năm một mình buồn chết đi được bảo thuê cho mấy cái băng xem cho đỡ buồn. Ông ấy "són" ra thỉnh thoảng mới thuê cho một băng.

Đào cau mặt vẻ khó chịu:

- Mẹ để tiền ở nhà mà sao ông ấy ki bo thế. Thôi được rồi mẹ sẽ bảo ông ấy hàng ngày thuê băng cho con xem.

Rồi Đào khẽ xoa lên khuôn mặt đầy đặn hơi xanh xao của con:

- Con cứ chịu khó cai đi là béo khỏe đấy.

Thằng Hoàn gỡ tay mẹ ra, nét mặt nó bần thần:

- Mẹ ở nhà đợi này có lâu không?

Chị vuốt lên mái tóc cứng đơ của con:

- Mẹ ở nhà đến sáng mai lại phải đi hàng ngay... giờ giáp Tết, hàng chạy con ạ.

Nó khẽ lườm mẹ rồi quay ra xem ti vi.

Chị lẳng lặng đi ra và khoá cửa lại, miệng làu bàu, bước chân lệt xệt đi xuống cầu thang, vừa xuống nhà dưới chị khoe với Bình:

- Thằng Hoàn nhà tôi giỏi thật. Tôi cai cho nó gần một năm nay mà nó không hút nữa nghĩa là nó cai được chú ạ. Thằng này nó có bản lĩnh giống tôi lắm.

Bình tròn mắt hỏi:

- Nó cai được gần năm nay rồi à. Thế thì giỏi, may cho chị.

Hai người rì rầm chuyện trò cho tới lúc bóng

tối dần bao phủ, ánh trăng chênh chếch ngọn tre. Đào khẽ liếc vào trong buồng... ông Thang đã ngủ từ bao giờ. Đào ghé sát bên tai Bình:

- Chú vào đi ngủ đi, tôi bỏ màn cho.

Nói xong, Đào đã leo lên giường ngoài phòng khách bỏ màn và giắt màn cẩn thận. Chị áp nhẹ tấm thân phốp pháp lên người Bình, ghì chặt khuôn mặt chữ điền của Bình mà thở thê:

- Mình chịu khó chờ em nhé.

Đào lướt nhẹ vào buồng, khẽ đặt lưng xuống giường và giữ một khoảng trống giữa hai người. Ông Thang đầu đã ngủ, mùi nước hoa Pháp thoảng vào mũi ông, hơi ấm và da thịt đàn bà chọt lan toả sang tận bên ông mặc dù còn có một khoảng cách khá rộng. Ông cứ nằm im, giả vờ như ngủ. Thần kinh ông lúc này thật căng thẳng, ông phải ép mình trong sự kích thích của thần kinh. Lớp áo ngủ cứ phập phồng dưới bộ ngực gầy gò, lép kẹp, người ông cứ râm ran như có đàn kiến đốt.

Cuối cùng ông nghiêng người về phía Đào. Lát sau, bàn tay gầy thô thấp khẽ lần lên bộ ngực đầy đặn hần trên làn áo mỏng của vợ. Lập tức bàn tay thô ráp ấy bị quăng trả một cách không thương tiếc làm cho cái bồng bồng trong ông vụt tắt lịm.

Ông khẽ thở dài quay lưng vào vách, lòng ông buồn bực nao nao... Ông cứ trần trọc, trần trọc hết xoay bên phải lại xoay bên trái. Buồn bã và mệt mỏi làm ông thiếp đi lúc nào không hay... Bất chợt ông tỉnh giấc, ông mơ màng cảm giác như hẫng hụt, mùi thơm thoang thoảng như biến đi đâu mất. Ông khẽ quờ tay sang bên chỉ còn khoảng trống vắng lặng. Ông thấy ruột gan như sôi lên... vợ mình đi đâu? Trong đêm thanh vắng chợt ông nghe thấy tiếng thở gấp gấp tiếng rên rĩ, tiếng giường kêu ken két phát ra từ phòng khách, cùng tiếng cười rúc rích làm ông sững người, cổ họng ông nghẹn đắng. Người ông bưng bưng như có lửa đốt. Thì ra nó đang tư tình với thằng Bình. Hai bàn tay ông nắm chặt người gần lên run bần bật, uất ức trào lên. Ông phải cho chúng một phen bẽ mặt, "lành làm gáo, võ làm môi". Ông không chịu đựng được điều sỉ nhục này... Lại tiếng cười rúc rích. Ông gằm lên, bàn tay lăm lăm cái chốt cửa bằng sắt tưởng như cái chốt cửa đang phang vào mặt chúng. Ông đẩy mạnh cửa với tư thế hiên ngang. Lạ thay! Cánh cửa không nhúc nhích. Ông đá mạnh cái nữa. Cánh cửa vẫn lặng như tờ, thì ra cửa buồng đã bị khoá chặt. Ông bất lực thở hắt ra. lát sau, ông vừa thở dốc vừa hét lên:

- Mụ đi già kia, mụ làm gì với thằng ranh con. Mụ có mở cửa ra không.

Thấy tiếng la lối, tiếng đập cửa của ông Thang, bà lại gân thē thọt qua cánh cửa:

- Ông làm gì đấy, ông muốn làng xóm họ chửi cho à. Tốt nhất ông hãy im mồm rồi đi ngủ. Còn tôi phải bàn với chú ấy công việc ngày mai, ông hiểu chưa?

Tiếng Đào vừa dứt, ông đổ phịch tằm thân lòng không xuống giường, đôi mắt ông căng ra nhìn vào màn đêm tối sẫm cùng bao nỗi đau đớn, uất ức...

Sáng hôm sau, hai chị em họ dắt nhau đi từ sớm và không quên mở khoá cho ông ra ngoài. Ông hậm hực nhìn rồi lao thau nước theo họ một cách giận dữ. Thau nước vỡ tan tành, từng mảnh nhựa bắn tung toé. Cũng từ cái đêm hôm ấy, tiếng cười rúc rích, tiếng thở gấp, tiếng động, những dư âm ấy luôn luôn khuấy động trong tâm trí ông. Nhiều đêm ông mất ngủ. Trưa nay, ông đang mơ mơ, màng màng, thấp thoáng có bóng người đi qua cửa sổ. Ông vội choàng dậy tưởng kẻ trộm té ra chỉ có một thằng bé chạy vụt ra ngõ. Ông cẩn thận đi quanh nhà, tìm kiếm, xem xét. Bất chợt ông thấy một sợi

chỉ thả dòng từ cửa sổ tầng hai xuống, chẳng hiểu chúng nghịch trò gì, ông giật cái dây vút đi. Đến bữa chiều ông thấy thằng Hoàn ăn ít chỉ ngồi ngáp vặt. Nó nói cười vẻ thân mật với bố:

- Bố cho con xuống nhà, con lấy mấy quyển sách lên đọc.

Thấy con nói vậy, tưởng con ham đọc sách, ông gật đầu đồng ý. Tay Hoàn chọn sách nhưng mắt lại liếc nhìn bố đang dọn dẹp ngoài sân. Chọn xong nó cầm mấy quyển sách lững thững đi lên buồng riêng của mình. Ông Thang chậm rãi khoá cửa lại một cách cẩn thận. Trước khi xuống nhà ông còn dặn con:

- Con cứ đọc hết đi rồi lấy cuốn khác.

Hoàn khẽ vâng...

Sáng nay, ông Thang bê bát phở lên cho con, vừa mở cửa ra, ông linh cảm thấy điều gì khác lạ. Ông nhìn quanh. Lại! Giờ này sao thằng Hoàn vẫn chưa dậy. Ông vắt màn lên và giật mình khi thấy thằng Hoàn nằm co quắp, miệng sủi rớt rãi. Ông lay gọi nó không thưa, chân tay ông rụng rời lật đật chạy gọi hàng xóm. Mọi người nhanh chóng đưa thằng Hoàn vào viện. Bác sĩ khám và lắc đầu:

- Nó nghiện quá, không có thuốc đã lấy nước thuốc

lào để chích. Do đó máu bị nhiễm độc. Nếu mang đến sớm thì có thể cứu được. Còn bây giờ thì quá muộn.

Ông dờ dẫm cả người, có lúc sực tỉnh ôm lấy con mà lay mà gọi, nước mắt rơi lã chã. Cứ vậy ông ôm lấy đứa con trai mà ruột gan như cào xé. Người ông rung lên, rũ ra, đôi mắt thâm quầng bất động. Công việc họ hàng làng xóm giúp đỡ. Họ bàn nhau đi tìm Đào, nhưng việc buôn bán của Đào nay đây mai đó. Đến ông chồng còn chẳng biết nữa là họ hàng làng xóm. Biết chờ Đào không được họ đành quyết định chôn cất Hoàn. Ai cũng thương ông Thang hiền lành, chịu khó mà vẫn khổ. Hậu quả đã giáng xuống đầu ông làm cho ông gần như câm lạng. Ba ngày sau, Đào mới về. Chị choàng một tấm khăn che kín mặt, phô trương vẻ đau đớn. Đào đâu có nhận thấy rằng chính sự chiều chuộng con quá mức đã đưa con vào con đường hư hỏng nghiện hút, dẫn tới cái chết. Đào thần thờ ôm tấm ảnh con rồi chị xoay ra đổ tội cho chồng không quản lý nó chặt chẽ. Chị có biết đâu mỗi ngày ba mươi ngàn đồng chị cho để tiết kiệm chính là nguồn để nó mua thuốc.

Từ dạo xảy ra vụ "Xì căng đan" của vợ, ông Thang không sao ngủ được. Chính vì thế ông mới

phát hiện ra thằng bé lấp ló kia. Bị cắt nguồn thuốc, cơn nghiện lên thằng Hoàn đành tìm cách xin bố xuống lấy sách đọc. Ông đâu có biết đấy chỉ là cái cớ để nó xuống lấy trộm xi lanh và thuốc lào. Ông đành ngậm ngùi đắng cay nhận những lời chửi bới, riếc móc của vợ. Mà giọng mụ cứ ráo hoảnh. Cái nỗi đau ấy dường như đã biến đi tự bao giờ không biết.

17 .

Sau đợt sóng gió gây ra ở nhà, Bình phủ tay cho vợ để chạy trốn nợ, Mặc cho nhà bị thế chấp. Từ lúc cầm được bẫy chỉ vàng, Bình đi tìm ngay "chị kết nghĩa". Thế là Đào cũng dồn góp lại một số tiền và rủ nhau đi trốn. Bởi ở quê, Đào cũng nợ quá nhiều và nợ cả sang tỉnh khác nữa. Dù ở đâu những người nhẹ dạ cả tin thấy lời đường mật hoặc thấy lãi cao là cho vay ngay. Do đó chị ta dễ dàng vay nợ xuyên cả ra tỉnh ngoài, nợ không biết lưu cữu từ bao năm nay. Còn bây giờ cả hai người đều không dám về nhà. Họ đi thẳng đến vùng đất

mới Lâm Đồng. Những ngày đầu họ đặt chân lên thành phố Đà Lạt hoa lệ trong một khách sạn. Ở đây Bình cảm thấy thối thối tâm hồn, cao hứng hẳn lên. Màu áo xanh mỏng mảnh bó sát lấy tám thân mịn màng. Đào ngả người trên xích đu và đưa đôi chân thướt thẹo, nghiêng đôi mắt đầy tình tứ nhìn Bình. Nhiều đêm nằm bên cạnh thân hình trắng trẻo ấy cùng những mùi thơm thoang thoảng đáng yêu của nước hoa Pháp rồi đến bộ quần, áo lót mịn màng bó sát vào bộ ngực đầy đặn phập phồng, đôi lúc hình ảnh Duyên hiện ra thấp thoáng với dáng gầy gò xanh xao cùng những bộ quần áo xênh xoàng nhưng rồi mùi da thịt thơm tho ấy lại lấp đi hình ảnh của vợ và Bình tự như một mình: Giá như tất cả mọi người đàn bà đều hiểu rằng ta cưới họ về là để đem lại cho ta nụ cười những cử chỉ vuốt ve, những lời nói dịu dàng khả dĩ làm cho người chồng quên đi nỗi mệt nhọc chứ không phải chuốc lấy bộ mặt khó chịu của vợ. Ta làm sao chịu được cơ chứ. Nhưng anh đã quên đi cái thực tế phũ phàng đã biến con người ta khác đi là vì sao... Bình chắc chưa hiểu điều đó.

Ở khách sạn đã một tuần họ dắt nhau đi thăm thú dinh Bảo Đại, tháp ĐamBri, hồ Than Thở...

Có lúc vắng Bình, Đào lặng lẽ đến bên chiếc gương lớn. Đào khẽ vuốt nhẹ lên những vết nhăn trên khoé mắt, vài nốt nâu tròn nho nhỏ lấm tấm điểm trên má. Lòng Đào thấy nao nao. Tuổi già đã sộc đến với Đào từ lúc nào mà Đào không biết. Tiện tay Đào vạch một đường ngôi trên mái tóc. Những sợi tóc bạc ẩn sâu giờ mới được bật ra. Đào giật mình. Đúng là tuổi già đã đến với Đào thật. Thời gian cứ trôi đi không sao níu kéo lại được. Hai bàn tay Đào run run. Đào vạch, bôi tím tóc bạc, có lúc dường như Đào giật cả đám tóc mà không thấy đau. Đào thấy nuối tiếc: mình đã bắt đầu tuổi già, trong khi đó Bình vẫn còn sung sức. Cuộc đời chẳng còn được là bao nhiêu, ta phải biết hưởng thụ và tận hưởng những thú vui cho đến lúc sức tàn. Đào hất mái tóc ra đằng sau, búi cao lên một chút, xoa một lớp phấn nhẹ lên mặt, nét mặt Đào lại trở nên tươi rói.

Đào mở tủ lấy bộ váy ngủ màu hoa lý để thay bộ váy mỏng tang, in hẳn lớp da thịt dịu ngọt của mình. Đào với lọ nước hoa Pháp bơm nhẹ lên người rồi nhẹ nhàng đi ra sân vườn tìm Bình. Thấy anh ta đang đứng ngắm bồn hoa. Đào ôm nhẹ vai Bình dìu anh ta vào phòng. Những cảm giác mới mẻ đã

dan chen. Đào cảm thấy tràn trề sức sống, cặp mắt lúng liếng nhìn Bình. Đào nằm ngả ngón trên chiếc ghế xích đu đặt dưới lùm cây, khẽ khàng nói:

- Thôi hôm nay ông đi tìm khu đất nào hẻo lánh một chút, có vườn cà phê thu hoạch, thuê xe ôm mà đi, nhớ về sớm sớm nhé.

Bình khẽ gật đầu rồi ra tìm một chiếc xe ôm thuê chở về phía huyện Di Linh. Dọc đường anh ta tỉ tê hỏi tìm mua đất vườn. Anh xe ôm vồn vã:

- Tưởng gì chứ tìm nhà theo ý anh có ngay. Tôi sẽ dẫn anh đi.

Họ đi qua triền núi rậm rì một màu xanh ngút mắt. Từ dưới thung sâu giữa hai triền núi, từng làn hơi trắng ngùn ngụt dâng lên. Trên đỉnh núi từng làn sương mỏng mảnh cùng những mảng mây trắng xốp đang bồng bênh trôi. Bình cảm giác như chính mình đang nhẹ bay trong một cõi mà thời gian không còn ý nghĩa. Miên man ngắm cảnh thiên nhiên Bình không để ý xe dừng lại lúc nào không hay. Anh lái xe đưa Bình đến một vườn cà phê xanh tốt. Họ cùng đi lên ngôi nhà trên sườn đồi. Một người đàn ông dân tộc K'Ho đang ngồi chậm rãi hút thuốc đôi mắt rục rịch sáng, vòm ngực gồ cao, đôi vai u lên, đở rộm và sạm như vai trâu cày. Thấy có khách, ông chạy ra mời vào:

- Chúng mày tìm tao có việc hả?

Anh lái xe ôm khế gật đầu rồi véo điều thuốc, rít một hơi dài, đặt nhẹ cái điều xuống chân tường. Anh ta chỉ Bình và nói:

- Anh này muốn mua nhà và vườn của anh đấy.

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đen sáng, nước da ngăm ngăm rần rỏi của Bình, rồi gật đầu:

- Tao định bán nhà và vườn, vợ tao nó theo con lên thành phố rồi. Tao cũng phải lên theo, ở nhà buồn lắm. Mày đi cùng tao chỉ vườn cho.

Bình đi sau theo anh. Đi đến đâu anh chỉ đến đó, hàng cà phê mướt mà, quả xanh đang bắt đầu chuyển màu. Rồi anh dẫn lên đồi sắn, cả một vùng đồi xanh ngắt, sắc xanh ấy còn vương ánh trắng và mưa cao nguyên. KĐam tên người đàn ông. KĐam nhẹ nhàng nhỏ một gốc sắn lên, cả một chùm sắn bụ bẫm mỡ màng nằm lộ trên mặt đất. Bình nhìn cảnh vật thật vui mắt. Ngôi nhà được làm ngay trên lưng đồi. Nhìn xuống dưới chân đồi là dòng suối nhỏ róc rách lượn quanh. Dây vườn cà phê ở phía Đông nhìn lên ngôi nhà trên đồi, còn mỏm đồi nhìn lên phía rừng thật kín đáo, hoa dại rập rờn chúi chít vàng rực hai bên bờ suối. Bình nhìn KĐam và hỏi:

Thế là không khí thêm bùng bùng, họ lại âu yếm với nhau hơn lúc nào hết.

Sáng hôm sau Bình và Đào đi từ lúc màn sương chưa tan, rừng còn im tiếng. Tới nơi đã thấy K Đam đứng trước cửa. Anh tươi cười mời hai người vào nhà. Đào ngược nhìn ngôi nhà lợp lá xung quanh là vách gỗ ván thưng, trong nhà vài thứ đồ dùng đơn sơ. Làm khói trong bếp nướng ngô không thể bay lên cao mà bay là là về phía dòng suối và tan dần bởi những tia nắng đầu tiên đang le lói phía đầu Đông, gian nhà như ấm áp và thanh bạch. Vừa uống xong chén nước Đào vào đề ngay:

- Em đã đi thăm vườn và được biết anh đòi mười ba cây tất cả, chúng em mới tới đây chẳng biết giá cả ra sao chúng em vắn vện chỉ có mười hai cây. Nếu anh đồng ý thì em trả anh mười một cây rưỡi. Mong anh bớt cho chúng em năm chỉ để làm vốn. Thực tình chúng em cũng chẳng có nhiều tiền. Mong anh tạo điều kiện giúp chúng em.

K Đam cười vui vẻ:

- Được, tao đồng ý nhưng chỉ bớt hai chỉ thôi.

Trong chốc lát, hai bên đã bàn giao xong. Bình và Đào thực sự là chủ của khu vườn ấy. Từ hôm

đến ở đây cảnh tĩn mịch, cây cỏ chim thú lạ làm cho họ cảm thấy vui, tuy ở trong ngôi nhà đơn sơ nhưng họ sống với nhau như một cặp vợ chồng hạnh phúc. Thực là: "Một mái lều tranh hai trái tim vàng". Thấm thoắt một tháng qua đi, cà phê đã ngả màu đỏ sẫm mà vẫn chưa thấy ai đến hỏi mua. Mãi một hôm có người ở thành phố xuống mua, họ trả có mười ba ngàn đồng một cân Đào lắc đầu không bán, chị ca cảm với Bình:

- Ông KĐam dặn là ở đây thường bán ba lăm ngàn đồng một cân. Mình phải cẩn thận kéo mình mới đến lại mắc lừa họ.

Vài hôm sau có người trả sáu ngàn đồng một cân. Bình cáu kỉnh không bán, người đến mua phân trần: Nhà nước không thu mua xuất khẩu nữa. Bình nói giọng bực bội:

- Các ông chỉ nói láo, định lừa bịp chúng tôi chứ gì. Không bán.

Thế rồi ngày một, ngày hai cà phê chín rụng dần, rụng dần. Bình lo quá phải đi bộ gần chục km đến một vườn cà phê bên cạnh. Hỏi chủ vườn thì ra, cà phê không xuất khẩu nữa. Một số nhà bắt đầu chặt cây cà phê đi để trồng cây khác. Bình

điếng người, chạy tót tót về báo cho Đào biết. Nghe tin này, Đào vật vã lồng lộn lên như lên cơn điên. Miệng rít lên:

- Trời hại tôi rồi. Ông ngu, ông giết tôi. Tại sao ông không đi thăm dò giá cả thị trường trước.

Bình đỏ mặt, anh cũng quát to:

- Tôi đưa bà đến để bà mua chứ tôi mua đâu mà bà nói tôi.

Hai người lờ qua tiếng lại, dấu "chưởng bằng môm" chán, họ chuyển sang "chưởng tay". Đào tức tối, mặt hầm hầm, tính chợ búa của Đào được dịp thăng hoa, chị ta rít lên:

- Đồ ăn hại, mày chỉ biết bám váy đàn bà.

Thị chống hai tay lên mạng sườn, tạo một vẻ tự tin bình thản đầy uy lực. Tức quá Bình không nén được nữa giơ tay nắm một cái thật mạnh vào mặt chị ta làm chị ta lão đảo xuýt ngã. Lúc này cơn tức giận thăng ăn hại, thăng làm thuê giờ lại dám đánh bà chủ, cộng với tiếc mất của. Chị ta lao vào trong nhà tìm con dao xông tới chém Bình. Bình giơ tay đỡ được nhưng bị rách một mảng thịt ở cánh tay. Máu chảy ròng ròng, Bình tái mặt vừa ôm vết thương đi giật lùi rồi loạng choạng bỏ chạy qua một đoạn đường đồi, vừa chạy vừa thở dốc.

Đến lúc này anh mới thấy nổi nhọc làm se thắt ruột gan. Đi thêm đoạn nữa anh lao đảo ngã vật bên đường. Một ông già dân tộc đi rừng về thấy người đàn ông nằm sõng xoài bên mé rừng, gương mặt bạc xám như người chết đói, lại bị thương, ông lấy lá đắp vào vết thương rồi đưa Bình về nhà mình nghỉ ngơi. Khi tỉnh lại, anh gượng cười, gương mặt trắng bệch và rã rời vì mất nhiều máu. Anh thều thào:

- Con cảm ơn cụ!

Ông già dân tộc vẻ mặt gân guốc, nước da đen sạm, miệng ngậm cái tẩu thuốc, đôi mắt nhìn xoáy vào Bình. Bất giác Bình khẽ quay đi. Ông già chậm rãi hỏi:

- Tại sao ông lại ra nông nổi này?

Bình toát mồ hôi, nét mặt đờ đẫn, anh lắp bắp:

- Thưa cụ, con đi tìm người bạn dọc đường bị chúng trấn hết rồi cụ ạ.

Ông già khẽ lắc đầu:

- Ở huyện này thì chưa bao giờ có chuyện đó. Thôi được anh cứ ở đây nghỉ ngơi, chuyện đó tính sau.

Bình khẽ gật đầu, cặp mắt lo âu dõi theo ông già. Bình quá bất ngờ với sự việc trên, bàng hoàng như trong cơn mơ, bao lời nói dịu êm với tấm thân mượt mà bốc lửa đã làm cho anh chết mê, chết

mệt. Bây giờ, Bình như ngậm phải bồ hòn đắng ngắt. Anh nằm im ngược mắt nhìn lên trần nhà, lòng rộn lên nỗi, ân hận. Không biết bây giờ vợ con anh sinh sống ra sao. Nhà đã bị thế chấp không có tiền mà trả, ngân hàng đã tịch thu chưa? không biết mẹ con ở vào đâu? Anh nhớ lại ngày bị mẹ đuổi, vợ chồng anh lại ở nhà cậu em. Chẳng lẽ cứ ở nhờ em vợ mãi. Cuối cùng hai vợ chồng tiết kiệm mua được một mảnh đất nhỏ rồi đóng gạch sỏi xây được một ngôi nhà ba gian, vợ chồng anh sống hạnh phúc trong ngôi nhà ấy. Vậy mà bây giờ, ngôi nhà hạnh phúc ấy đã bị chính tay anh phá huỷ. Càng nghĩ càng thấy mình ngu dại, sa vào cạm bẫy của mụ ta. Bây giờ thì anh hối không kịp. Những giọt nước mắt hối hận long lanh trong khóe mắt người đàn ông vốn sống rất khô khan.

Mấy hôm sau, vết thương của Bình đã lành. Anh bần thần hết đi ra lại đi vào. Chẳng lẽ cứ nằm ăn bám ông bà già mãi hay sao? Bây giờ đi đâu, hay trở về Bắc, tiền chẳng có một xu dính túi về làm sao được? có về anh cũng chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn vợ con. Đầu có Bình có lúc muốn nổ tung. Có lúc Bình nghĩ hay là ở lại xin ông bà cho làm thuê không biết họ có nhận hay không?. Cuối

cùng vào một buổi tối, sau bữa ăn cơm. Bình cố lấy vẻ mặt bình thản nói:

- Thưa ông, bà! Hoàn cảnh con bây giờ thật là khó khăn. Con xin ông bà cho con ở lại làm thuê cho ông bà có được không?.

Ông già ngồi lặng một lúc. Lát sau, ông khẽ gật đầu.

Từ hôm ấy, mỗi sáng Bình dậy sớm, anh khe khẽ rên rỉ và xoa cánh tay đau nhức đang thành tật, rồi lặng lẽ cúi thủi theo ông già lên phát nương làm rẫy, chăm sóc nương rẫy cho ông bà. Anh cứ cặm cụi làm việc, không nói không rằng. Hình như anh cố quên đi những chuyện đã qua. Chuyện đó như một điều xỉ nhục đối với anh. Nhưng tại sao anh nên nông nổi này? Từ trong thâm tâm Bình cũng cảm thấy mình là người có lỗi. Anh đã không giữ được mình trước những ham mê của đời thường. Chính điều ấy đã làm hại bản thân anh. Bây giờ anh là người phải hứng chịu hậu quả ấy.

18.

Từ lúc bị vết dao chém, Bình lão đảo chạy đi. Đào quắc mắt khinh bỉ nhìn theo bóng Bình chạy xa dần. Đào vào nhà, ném phịch con dao xuống đất, ngồi thở dốc, mặt đỏ phừng phừng miệng lảm bảm chửi thề ăn hại, chỉ được mỗi một việc của một thằng đực mà thôi.

Chiều dần buông, sương loãng dần, bóng núi đỏ dần trên đồi sán, không gian như tối sầm lại. Đào không buồn nấu cơm ăn, cứ nhìn ra vườn cà phê mà nảo cả ruột, không gian vắng lặng làm Đào

chợt nhớ tới gia đình, không biết ông Thang bây giờ ra sao? Cháu ngoại đã lớn chưa? Rồi Đào mở mànng thấy hình bóng thằng Hoàn và chợt nhận ra rằng nó đã bị chết từ mấy tháng nay, Đào khóc òa về tức tối, miệng lầm bầm chửi. Trời tối sập lúc nào không biết. Gian nhà như trống vắng hẳn. Đào ủ rũ ngồi xuống mép giường thở gáp.

Tùng cơn gió từ đại ngàn thổi về cứ u u rồi phập phập như tiếng dao chém làm cho Đào cảm thấy người rờn rợn gai gai. Chưa bao giờ Đào cảm thấy cô đơn và sợ hãi như lúc này. Giá như lúc này có Bình ở đây thì cảm thấy yên tâm biết mấy. Chuyện đã xảy ra rồi biết làm sao bây giờ. Giá như Đào yên phận buôn bán cùng chồng con xây dựng gia đình thì đâu đến nỗi nhà cửa tan nát, đâu đến nỗi phải nằm co quắp một mình ở chốn rừng hoang vu này. Bất giác hai dòng nước mắt từ từ chảy trên gương mặt đầy hoảng loạn của Đào. Có lúc Đào khóc òa lên như một đứa trẻ. Chợt có tiếng cú rúc kêu đầu đầu làm Đào giật mình, sợ hãi. Đào trùm chăn thật kín và cố nhắm mắt lại, nhưng chỉ được một lúc, ngoài cửa liếp tiếng gió như thì thào xao động rồi có tiếng rìn rít như muốn xé tan màn sương mỏng đang bao phủ cả một vùng rừng núi

bao la. Có tiếng phàn phật gõ vào cửa, tiếng rì rào quen thuộc, tiếng nói vọng từ xa cũng quen thuộc. Ai thế nhỉ? Bình đấy ư? Một tia sáng chợt loé lên rồi nổ bung trong đầu, phải rồi, đúng Bình!. Hấn đã về với ta rồi! Đào khấp khởi mừng thầm chui ra khỏi chăn, mở cửa đón Bình trở về, nhưng rồi có một bóng mờ mờ thấp thoáng trước mặt. Đào rùng mình bước lao theo, chân chấp chới, miệng gọi thất thanh:

- Kia mình, chờ em với.

Cái bóng chợt như biến mất, Đào đứng sững lại thẫn thờ. Đào bơ vơ đứng trước hàng cây hoang dại, lòng dạ ngổn ngang. Dưới chân Đào, đá đầu ông sư nhô lên lì lợm, mốc meo, gió quật lên liên hồi tung cát bụi lông lộn, phát ra tiếng u u ghê rợn từ trong các vách đá. Cảnh vật ảm đạm và trơ trụi. Lại tiếng cú rúc lên một tràng dài khô khốc làm Đào giật bắn người, khiến Đào ngã sõng xoài, hai tay ôm choàng khối đá bên bờ suối, mặt va mạnh vào khối đá tròn nhẵn thín. Một dòng máu nhỏ giọt bên dòng suối quyện vào nước suối trong vắt, mái tóc đã bắt đầu điểm bạc bay lất phất trong gió, miệng mấp máy thoảng tựa lời kêu cứu, đầu chịch gục nghiêng trên tảng đá. Gương mặt nhợt nhạt

của Đào cố ngược nhìn trần trần lên bầu trời. Khuôn mặt bóng nhẫy giờ túa ra đầy mồ hôi, má giật giật, mặt méo xệch. Cũng từ gò má xanh bệch ấy, những giọt nước mắt đau khổ và đầy hối hận từ từ lăn trên gò má. Đào ngất đi trong sự sợ hãi đến tột cùng. Chị rơi vào trạng thái tuyệt vọng, mắt nhắm nghiền, nước mắt ứa ra theo vết nhăn hai bên má cùng tiếng rên yếu ớt. Đêm của rừng vẫn triền miên trôi đi. Bóng đêm bao phủ trùm lên người đàn bà người đang phải gánh chịu những hậu quả do chính mình gây ra.

19.

Từ hôm bỏ nhà ra đi, Bình để lại cho Duyên một món nợ mười triệu đồng. Duyên lặng người với số tiền quá lớn. Thời gian lại sắp đến hạn trả. Biết vay mượn đâu đây. Mấy năm nay Duyên nhận hàng về may thêm ngoài giờ cũng thêm vào đồng lương để nuôi con và trả nợ lãi Ngân hàng. Com cóp được bẩy chỉ vàng thì đã bị chồng mang đi mất. Bản thân Duyên chẳng còn gì ngoài cái máy khâu cộc cạch. Đang ngồi thân người bên cửa sổ thì Nga đến. Tiếng cô đã rộn từ ngoài sân:

- Vinh, Lệ đâu rồi, ra đây cô cho mỗi đứa bộ quần áo mới diện Tết này.

Chẳng thấy ai thưa, Nga bước vội vào nhà, thấy Duyên ngồi lặng bên cửa sổ. Nga vỗ nhẹ vào vai bạn:

- Nghĩ gì mà ngây người ra thế?

Duyên giật mình ngẩng đầu lên.

Chẳng nói chẳng rằng, Duyên lặng lẽ đưa tờ khế ước vay nợ cho Nga, Nga giật mình:

- Trời ơi! Đã đến thời hạn trả nợ rồi hay sao?

Duyên khẽ gật đầu. Nga nắm lấy bàn tay gầy xanh của bạn, giọng thông cảm:

- Thôi Duyên xem vay mượn ai mà trả. À mà tiền đền bù ở ngoài nhà mày có được đồng nào không?

Duyên nhếch miệng cười:

- Đã tìm cách đuổi đi thì làm sao mà có tiền. Mà món tiền ấy họ chia nhau hết lâu rồi.

Nga dậm chân hét lên:

- Thật là không còn tình nghĩa nào nữa. Mà thôi, ông xã mình ở đảo chẳng tiêu gì đến, mới gửi về hai triệu. Mình cứ đưa cho cậu, còn thiếu đi vay mượn thêm, chưa đủ thì nói khó với Ngân hàng trả dần vậy. Lẽ nào họ lại đuổi mình ra khỏi nhà cơ

chứ. Nếu cậu ngại thì hôm nào mình đi cùng sẽ nói hộ cho.

Nét mặt Duyên đã tươi tỉnh hơn, họ cùng vui vẻ bàn cách đi vay tiền trả nợ. Ngồi chơi một lúc Nga chia tay với bạn ra về.

Đã đến ngày trả nợ mà Duyên mới vay bạn bè thêm được hai triệu, vị chi tất cả là bốn triệu, nhưng cứ theo lời Nga cô đánh bạo đến ngân hàng trả rồi xin khất nợ luôn. Cầm túi tiền trong tay, Duyên ngập ngừng đến bên cửa hỏi một cô nhân viên:

- Chị cho tôi hỏi bàn trả nợ chỗ nào?

Cô nhân viên chỉ tay về phía cửa số 5. Duyên chậm rãi đi về hướng đó. Vừa xem kế ước xong, cô nhân viên đã nói:

- Kế ước này đã được trả từ hai hôm nay rồi.

Duyên sửng sốt, cô nói giọng ngỡ ngàng:

- Dạ!... tôi mang trả nhưng chưa đủ. Làm gì đã có ai trả đâu? Cô có nhầm với ai chẳng?

Cô nhân viên xem lại một lần nữa rồi nhẹ nhàng bảo:

- Nhiệm vụ của chúng tôi là cho vay và thu nợ, sao lại nhầm được. Chị cứ về đi, đã có người trả rồi.

Đôi mắt đen của Duyên sụp xuống đăm chiêu... Ai lại trả nợ cho mình nhỉ? Câu hỏi cứ như